

«Διασώζουμε το παρελθόν της πόλης για το μέλλον της»

*ΠΑΤΤΙΧΕΙΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ - ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ
& ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΩΝ ΛΕΜΕΣΟΥ*

*Διοργανώνει το 11^ο Επιστημονικό Συμπόσιο
Προφορικής Ιστορίας της Λεμεσού*

*με γενικό τίτλο: «Το Γυναικείο Κίνημα στη Λεμεσό:
Προσωπικότητες-Οργανισμοί-Φαινόμενα-Γεγονότα»
που θα πραγματοποιηθεί:*

την Παρασκευή 27 Νοεμβρίου 2015 19:00 – 21:00

στο Πολιτιστικό Κέντρο «Πάνος Σολομωνίδης»

με κύρια Ομιλήτρια την

Δρα. Ερατώ Κοζάκου Μαρκουλή,

τ. Υπ. Εξωτερικών της Κυπριακής Δημοκρατίας,

και το Σάββατο 28 Νοεμβρίου 2015 10:00. – 14.30

στο Παττίχειο Ιστορικό Αρχείο (πρώην οικία ελάρχου)

ΠΑΤΤΙΧΕΙΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ - ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ
& ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΩΝ ΛΕΜΕΣΟΥ

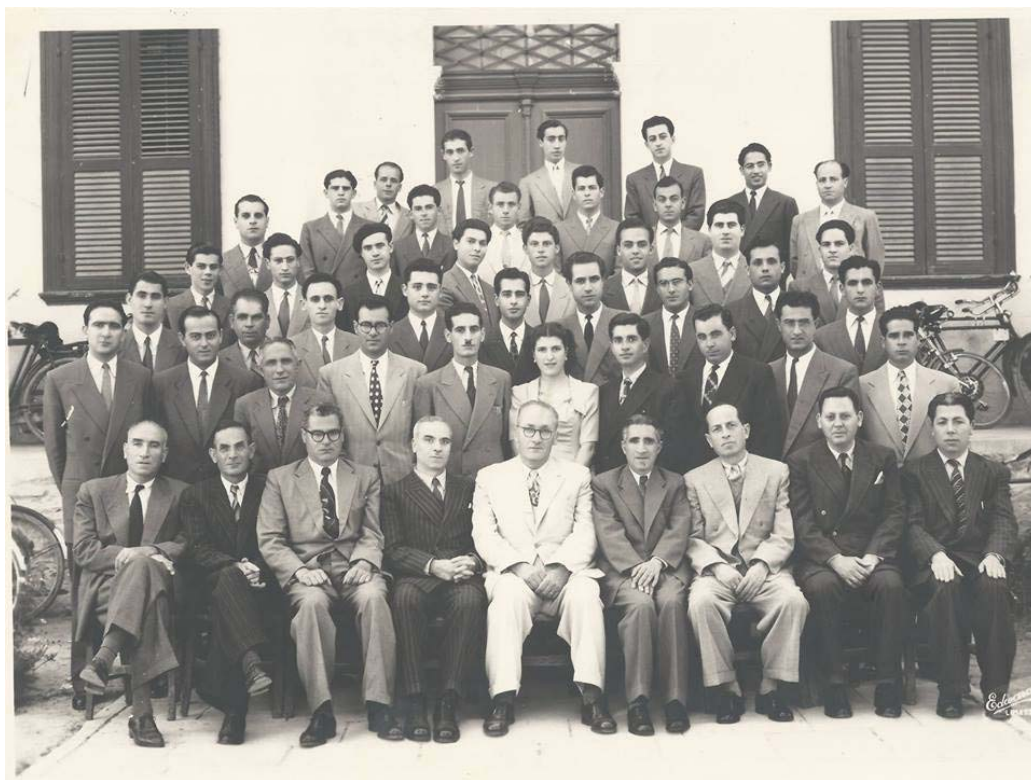
«Διασώζουμε το παρελθόν της πόλης για το μέλλον της»

ΠΑΤΤΙΧΕΙΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ- ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΩΝ ΛΕΜΕΣΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Το 11^ο Επιστημονικό Συμπόσιο Προφορικής Ιστορίας της Λεμεσού θα πραγματοποιηθεί,
την Παρασκευή και Σάββατο 27 και 28 Νοεμβρίου 2015 με θέμα:

«Το Γυναικείο Κίνημα στη Λεμεσό:
Προσωπικότητες-Οργανισμοί-Φαινόμενα-Γεγονότα».

(Υπάλληλοι Κτηματολογίου Λεμεσού 1952, Στο μέσον η Δάνα Θεμιστοκλέους, εγγονή του Μεγάλου Δασκάλου της Λεμεσού Ανδρέα Θεμιστοκλέους, η μόνη τότε γυναίκα υπάλληλος του Κτηματολογίου. Πηγή: Άννα -Μαρία Αντωνίου White)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 19:00 – 21:00 ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ «ΠΑΝΟΣ ΣΟΛΟΜΩΝΙΔΗΣ
ΣΑΒΒΑΤΟ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 10:00. – 14.30 ΣΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ

Πότε αποκτά φωνή το γυναικείο κίνημα στη Λεμεσό; Η Λεμεσός, υπήρξε πλούσια σε δράση γυναικών είτε ατομικά είτε ομαδικά των οποίων η παρουσία και η συμβολή εμπλούτισε την ζωή της πόλης σε πολλούς τομείς, ιδιαίτερα στην Παιδεία, την Φιλανθρωπία και τον Πολιτισμό. Εξέχουσες προσωπικότητες με μεγάλες ιδέες και οράματα δημιούργησαν τις συνθήκες εκείνες πάνω στις οποίες στήθηκαν υποδομές που έκαναν την Λεμεσό μια πόλη που σήμερα κοιτάζει το παρελθόν της με σεβασμό και το μέλλον της με σιγουριά. Αν σκεφτεί κανείς ότι η εκπαίδευση των γυναικών, υπήρξε ένα μεγάλο ζήτημα καθ'όλη την διάρκεια του 19^{ου} αιώνα μέχρι τα μέσα του 20^{ου}, που είναι η περίοδος όπου η Λεμεσός εξελίσσεται από ένα μικρό 'χωριό' σε μια μεγάλη πόλη, τότε μπορούμε να δούμε το πόσα θέματα παραμένουν εκκρεμή και ανοικτά στους μελετητές της τοπικής μας Ιστορίας. Ζητήματα όπως π.χ. η γυναικεία εκπαίδευση, αποτελούσε αίτημα με διπλή κατεύθυνση: να ιδρυθούν παρθεναγωγεία, που στην συνέχεια άνοιξε για τις γυναίκες το επάγγελμα της δασκάλας, που ήταν ουσιαστικά το μόνο δημόσιο λειτούργημα που μπορούσε μια γυναίκα να ασκεί. Αν το ελληνικό γυναικείο κίνημα απέκτησε δική του φωνή το 1887, όταν ιδρύθηκε η *Εφημερίς των Κυριών*, θα θέταμε το ερώτημα: πότε απέκτησε 'φωνή' το λεμεσιανό κίνημα, αναζητώντας συγχρόνως τα χρονικά όρια στα οποία ελεγκτίνεται, καθώς και ποιες ήταν οι κοινωνικές συνθήκες που το δημιούργησαν; Δυστυχώς, για την ιστορία του φεμινιστικού κινήματος στην Κύπρο, γενικά και την Λεμεσό ιδιαίτερα δεν έχουν γραφτεί πολλά αν και υπάρχουν μερικές μελέτες και άρθρα, που δίνουν κάποιες συγκεκριμένες κατευθύνσεις. Η θεωρητική ανάλυση εκπροσωπείται ελάχιστα και όχι εξειδικευμένα: ασφαλώς προηγείται η ιστορική τοποθέτηση και ερμηνεία συγκεκριμένων ομάδων, συλλόγων και προσωπικοτήτων. Τέτοιες παράμετροι θα επιχειρηθούν και στο Συμπόσιο. Όροι όπως «Νέα Γυναίκα», «Χειραφέτηση των Γυναικών» κλπ., μας ενδιαφέρουν ιδιαίτερα, όπως μας ενδιαφέρει, ιδιαίτερα, η ιστορία συγκεκριμένων ατόμων και οργανισμών που συνέβαλαν στην ανάπτυξη της κοινωνικής και πολιτισμικής ζωής στη Λεμεσό. Το Συμπόσιο θα εξετάσει την γυναικεία παρουσία στη Λεμεσό τόσο σε μικρο- όσο και σε μακρο-ιστορικό επίπεδο.

Στη φεμινιστική βιβλιογραφία υπάρχει η τάση το γυναικείο κίνημα να διαχωρίζεται σε δύο σημαντικές περιόδους: τον πρώτο κύκλο των γυναικείων αιτημάτων και το δεύτερο κύκλο της φεμινιστικής συνείδησης. Ο πρώτος κύκλος αναφέρεται στο γυναικείο κίνημα του 19ου αιώνα και των αρχών του 20ου, το οποίο διεκδίκησε τη νομοθετική κατοχύρωση των αστικών, πολιτικών, κοινωνικών και οικονομικών δικαιωμάτων των γυναικών, επικαλούμενος την αρχή της ισότητας. Ο δεύτερος κύκλος αναφέρεται στη ριζοσπαστικοποίηση του γυναικείου κινήματος, όπως αυτή εκφράστηκε στο τέλος της δεκαετίας του 1960 μέχρι και τη δεκαετία του 1980. Ο δεύτερος κύκλος αμφισβήτησε συνολικά τα θεμέλια της σύγχρονης πατριαρχικής κοινωνίας, όπως για παράδειγμα τη σύγχρονη ιστορία, την επιστημονική παράδοση των ανθρωπιστικών επιστημών και τις οικουμενικές αρχές, κι έτσι η ισότητα υιοχώρησε μπροστά στη διεκδίκηση της ιστορικής καταγραφής της διαφορετικότητας των γυναικών (Crowley & Himmelweit, 1992).

Οι πιο πάνω συνιστώσες έχουν τεθεί στο μικροσκόπιο των μελετητών και των ερευνητών εν όψει της συγκρότησης του Προγράμματος του 11^{ου} Επιστημονικού Συμποσίου Προφορικής Ιστορίας, αξιοποιώντας δημόσια και ιδιωτικά Αρχεία, καθώς και τις διαθέσιμες ζωντανές πηγές.

Το Συμπόσιο ενθαρρύνει πρωτίστως νέους επιστήμονες να εμπλακούν σοβαρά με την έρευνα στους άξονες που ορίζονται από το θέμα του.

Κύρια Ομιλήτρια στο Συμπόσιο είναι η Δρ Ερατώ Κοζάκου Μαρκουλή, τ. Υπουργός Εξωτερικών της Κυπριακής Δημοκρατίας.

ΠΑΤΤΙΧΕΙΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ - ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ
& ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΩΝ ΛΕΜΕΣΟΥ

10^ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Παρασκευή και Σάββατο 28 και 29 Νοεμβρίου 2014 με θέμα:

Η διακίνηση Ιδεών στη Λεμεσό: Η Λεμεσός των νέων ιδεών, της προόδου και της πρωτοπορίας

Η Λεμεσός, ιδιαίτερα από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα και εντεύθεν, υπήρξε μια σημαντική πολιτισμική νησίδα γιατί αναπτύχθηκε - τόσο από άτομα όσο και από ομάδες - μια αδιάκοπη ροή ιδεών και νοοτροπιών, ενώ η πόλη άρχισε να αποκτά μια πρωτόγνωρη κινητικότητα, που, προέρχονταν από διαφορετικά κοινωνικά και πολιτισμικά περιβάλλοντα. Αυτή η κινητικότητα εξέβαλλε, ανάλογα με τον χώρο που την υποδεχόταν, σε διαφορετικές πολιτισμικές εκφράσεις και εκφάνσεις και πίσω από κάθε ιδέα ή πράξη υπήρχε, είτε μια προσωπικότητα είτε μια ομάδα Λεμεσιανών, που είχαν τη διάθεση να έρθουν σε ρήξη με το παρελθόν ή τουλάχιστον να διαφοροποιηθούν από αυτό. Έτσι προχώρησε και προχωρεί η πόλη μέχρι σήμερα: Συνεχώς ανανεωνόμενη κοιτάζοντας μπροστά, χωρίς να ξεχνά το παρελθόν της. Η εξέταση της ιστορίας των ιδεών, άλλωστε, ανήκει στην επιστήμη της Ιστορίας και αναζητώντας την ιστορική εξέλιξη μιας πόλης, αναπόφευκτα, γίνεται πολύ χρήσιμη βάση ώστε να κατανοηθεί η κάθε πρωτοβουλία που είχε αναληφθεί κατά καιρούς είτε από άτομα είτε ομάδες, που οδήγησαν στη δημιουργία των υλικών, κοινωνικών και πνευματικών υποδομών, που άντεξαν στην πορεία του χρόνου, τα απολαμβάνουμε σήμερα αποτελώντας, συγχρόνως, την ίδια την Ιστορία της Λεμεσού. Η Λεμεσός καταγράφει σημαντικές πρωτιές σε πολλούς τομείς. Ένα καινούργιο ανανεωτικό πνεύμα εμφανίστηκε, ωστόσο, με τη δράση και την παραγωγή έργων από όλους εκείνους που ασχολήθηκαν με τον Τύπο, την Παιδεία, την Κοινωνία, την Πολιτική, την Αρχιτεκτονική, τα Πολιτιστικά και Καλλιτεχνικά ζητήματα, την Οικονομία και το Εμπόριο, τον Αθλητισμό καθώς και τον Δημόσιο Βίο, εν γένει. Ο Μεσοπόλεμος, ιδιαίτερα και η περίοδος μέχρι την έκρηξη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου αποτελούν μια σημαντική στιγμή περαιτέρω αναζητήσεων και προβληματισμών, κατά την οποία οι εσωτερικές ζυμώσεις, οι ανακατατάξεις, καθώς και η διακίνηση νέων ιδεών, ευνόησαν τη διαμόρφωση ενός ευνοϊκού κλίματος για την ανάπτυξη της πόλης.

Οι συνιστώσες αυτές θα τεθούν στο μικροσκόπιο των μελετητών και των ερευνητών για να συγκροτηθεί το πρόγραμμα του 10^{ου} Επιστημονικού Συμποσίου Προφορικής Ιστορίας. Σ' αυτή τη λεμεσιανή κοινωνία των νέων ιδεών, θα θέσουμε όλο το 2014 την προσοχή μας στο Παττίχειο Δημοτικό Μουσείο, Ιστορικό Αρχείο και Κέντρο Μελετών Λεμεσού, έτσι ώστε να φτάσουμε στο Συμπόσιο τον Νοέμβριο του 2014, με ερευνητικές εργασίες, οι οποίες θα προκύψουν από την αξιοποίηση επιστημονικών εργαλείων και αρχαιακού υλικού, που θα φέρουν στην επιφάνεια άγνωστες ή λιγότερο γνωστές πτυχές της ιστορικής πορείας της πόλης μας. Με το Συμπόσιο αυτό θα κλείσει αισίως η πρώτη δεκαετία του πρώτου κύκλου Συμποσίων. Από το 1^ο Συμπόσιο το 2005 με θέμα: «Ιστοριογραφώντας την Λεμεσό», μέχρι το 9^ο Συμπόσιο (29-30 Νοεμβρίου 2012) που είχε ως θέμα του: «Οι Μικρασιατικές οικογένειες της Λεμεσού, η εγκατάσταση και η προσφορά τους στην πόλη», αναπτύχθηκε πλούσιος προβληματισμός, κατατέθηκαν σημαντικές εργασίες και εμπλουτίστηκε το Ιστορικό Αρχείο με νέα προσκτήματα που πολλά έχουν ήδη ενταχθεί στις μουσειακές συλλογές που εκτίθενται στο Κέντρο και χρησιμοποιούνται στα Εκπαιδευτικά του Προγράμματα.

Για περισσότερες πληροφορίες, εισηγήσεις και προτάσεις, μπορείτε να απευθύνεστε στον επιστημονικό διευθυντή του Κέντρου στην ηλεκτρονική διεύθυνση: msophocleous@limassolarchive.com (κιν. 99499642).

«Διασώζουμε το Παρελθόν της Πόλης για το Μέλλον της»

**ΠΑΤΤΙΧΕΙΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΑΡΧΕΙΟ – ΜΟΥΣΕΙΟ –
ΚΕΝΤΡΟ ΜΕΛΕΤΩΝ ΛΕΜΕΣΟΥ**

29 Ιουλίου 2014

ΩΣ ΕΙΔΗΣΗ

Α Ν Α Κ Ο Ι Ν Ω Σ Η

Η ταμπακέρα του Κύπριου Τραπεζίτη που έσωσε 5.000 θέσεις εργασίας

Έχουμε όλοι ζήσει την πλήρη εκμηδένιση των μετοχών των δύο μεγάλων Κυπριακών Τραπεζών και τις απερίγραπτες απώλειες από τις καταθέσεις. Καταθέσεις και μετοχές που πολλές αποκτήθηκαν από τις οικονομίες των πολιτών και που σε πολλές περιπτώσεις έχουν στερήσει τους πόρους επιβίωσης σε αρκετές οικογένειες.

Όμως κάποτε υπήρξαν και τραπεζίτες που αντί να ζημιώνουν τον κόσμο, τον έσωζαν.

Αν επισκεφθείτε το Ιστορικό Αρχείο της Λεμεσού, θα ενημερωθείτε για την περίπτωση κυπρίου τραπεζίτη που δεν δίστασε να προτείνει την υποθήκευση ολόκληρης της προσωπικής του περιουσίας προκειμένου να σώσει μια Εταιρεία και 5000 θέσεις εργασίας.

Η εποχή ήταν και πάλι περίοδος οικονομικής κρίσης, η μεγάλη παγκόσμια οικονομική κρίση του 1928-1932.

Το ορυχείο του Αμιάντου απασχολούσε 5000 εργάτες, κυρίως από τις ορεινές περιοχές και ήταν σημαντικός παράγοντας για την Κυπριακή Οικονομία γιατί εισέρρεαν και μεγάλα ποσά ξένου συναλλάγματος στην Κύπρο από τις εξαγωγές.

Όμως η παγκόσμια κρίση δημιούργησε πολλές ανησυχίες, μεταξύ των οποίων και στους χρηματοδότες του Αμιάντου, την Τράπεζα Αθηνών τα κεντρικά γραφεία της οποίας ήταν στην Ελλάδα. Κλιμάκιο της Τράπεζας κατέφθασε στην Κύπρο και τα μέλη του εξέφρασαν έντονα τους φόβους τους στο Γενικό Διευθυντή της Τράπεζας, κ. Γαβριήλ Κουδουνάρη ότι το Ορυχείο δεν θα άντεχε την κρίση και του ζήτησαν να αποσύρει το δάνειο.

Ο Γαβριήλ Κουδουνάρης επιχειρηματολόγησε τονίζοντας την εμπιστοσύνη του προς τη Διεύθυνση της Εταιρείας και την πίστη του ότι η Εταιρεία θα μπορέσει να αντέξει την οικονομική κρίση. Όμως οι εκπρόσωποι της Τράπεζας δεν πείστηκαν και έντονα επέμειναν στην απόσυρση του δανείου.

Ο Γαβριήλ Κουδουνάρης αντιλαμβανόμενος ότι δεν θα υποχωρούσαν οι εκπρόσωποι της Τράπεζας κατέληξε στο συμπέρασμα ότι για να σώσει την Εταιρεία και τις 5000 θέσεις εργασίας έπρεπε να εισηγηθεί μια γενναία λύση, γι' αυτό τους πρότεινε την υποθήκευση ολόκληρης της προσωπικής του περιουσίας αρκεί να μην αποσυρθεί το δάνειο.

Έτσι έσωσε τόσο την Εταιρεία αλλά και τις 5000 θέσεις εργασίας και συνεχίστηκε η εργοδότηση από το Ορυχείο. Αν ένας λογαριάσει ότι κάθε οικογένεια τότε είχε 3 με 4 παιδιά, αποφεύχθηκε η δυσπραγία ίσως 30.000 προσώπων.

Σε ένδειξη της βαθιάς εκτίμησης της η Εταιρεία απέστειλε από τη Δανία τον Πρόεδρο της κ. Jenkins, ο οποίος παρέδωσε αυτοπροσώπως μια χρυσή ταμπακιέρα στον Γαβριήλ Κουδουνάρη. Επισκεπτόμενοι το Ιστορικό Αρχείο της Λεμεσού μπορείτε να δείτε την ιστορική αυτή ταμπακιέρα που δωρήθηκε στο Αρχείο από τους εγγονούς του Γαβριήλ Κουδουνάρη, με επικεφαλής τον γνωστό συμπολίτη μας οικονομολόγο κ. Νίκο Ρώσσο και η οποία είναι ένα πραγματικό έργο τέχνης. Φιλοτεχνήθηκε στο Λονδίνο από τον καλλιτέχνη Dodd Cornhill.

Με ειδικό αισθητήρα όταν θα πλησιάσετε, η ταμπακιέρα περιστρέφεται οπότε θα την δείτε από όλες της τις πλευρές.